

[Holger Eriksen.]

udmærket, at de pågældende tjenestemandsgesandtsorganisationer, bortset fra lærerne, ikke har villet være med til ansættelse i tjenestemandstillinger, hvorved de pågældende kunne beslaglægge avancementsstillinger til skade for de øvrige tjenestemænd. Jeg skal heller ikke gå imod ordningen, men blot føje til, at ligesom den ikke må gå ud over de ansatte tjenestemænd, må man påse, at den heller ikke går ud over dem, der er honoraransat og har været det gennem en længere tid. Det kan ikke være således, at man for at yde barmhjertighed til en tjenestemand, der er afskediget på grund af unational holdning, øver uretfærdighed mod en honoraransat, der har arbejdet fortræffeligt, men som nu sættes ud i den kolde sne for at give plads for den førstnævnte. Det bliver sikkert kun et forholdsvis ringe antal, der antages, hvis man følger denne regel, hvad jeg går ud fra at man gør.

At man giver dem, der virkelig ansættes, mulighed for at forbedre deres pension, kan jeg ikke have noget imod, men forslaget drager deraf den følgeslutning, at så må man også forbedre pensionsmuligheden for dem, der melder sig til tjeneste, men hvor det ikke er muligt at skaffe dem beskæftigelse. Selvom noget taler derfor, er det næppe helt logisk at ræsonnere på den måde. Det kan jo godt tænkes, at der er nogle af de her omtalte personer, som retter en proformahenvendelse om at få en stilling ved staten, til trods for at de i forvejen har fået en anden, måske bedre stilling og en stilling, som måske også er pensionsberettiget, således at de sammen med den pension, de modtager, får mere, end de overhovedet ville oppebære, hvis de ikke var blevet afskediget. Jeg vil i hvert fald mene, det er rimeligt, at man ser på de pågældendes indtægtsforhold, i det øjeblik de søger pensionen forhøjet.

Endelig er det jo et spørgsmål, om forhøjelsen af pensionen er særlig påkrævet. Lad os tænke os, at en sådan person har fået sin pension ansat til $\frac{3}{5}$. Hvis vedkommendes grundpension er imellem 1 500 kr. og 4 500 kr., vil reguleringstillægget udgøre det samme, som hvis der ingen nedsættelse var sket. Da dette reguleringstillæg overstiger selve grundpensionen, vil det altså sige, at vedkommende trods $\frac{3}{5}$ -bestemmelsen får mere end $\frac{4}{5}$ af den pension,

som ellers kunne tilkomme ham. Kun for dem med en grundpension, som ligger over 4 500 kr., vil en forhøjelse få virkelig betydning, idet den vil give forhøjelse af både grundpension og reguleringstillæg.

Vi vil fra socialdemokratisk side ikke modsætte os forslaget, men vi ønsker at se nærmere på det i et udvalg, nærmere bestemt lønningsudvalget.

Da tjenestemandsspørgsmålet imidlertid nu er til debat, vil jeg benytte lejligheden til at gøre nogle bemærkninger om en pjece, der er udsendt af det konservative folkeparti, og hvori dette uden småligt hensyn til de faktiske forhold fremstiller dette parti som tjenestemændenes eneste ven og beskytter. Jeg skal slet ikke opholde mig ved, at man går meget let hen over de ekstra portioner reguleringstillæg, som daværende finansminister H. C. Hansen tog initiativet til at yde, heller ikke til den omstændighed, at det trods mange ord ikke helt er lykkedes at skjule, at de konservatives indsats kun er gået på de højere tjenestemænd. Endnu mindre skal jeg komme ind på, at der prales voldsomt med de overbud, som de konservative gjorde overfor de højtlønnede tjenestemænd, når den daværende finansminister havde opnået overenskomst med de ansvarlige tjenestemandsgesandtsorganisationer. Jeg skal i det hele taget ikke gå ind på enkeltheder, selvom der var meget, der kunne friste dertil.

Jeg har blot et par spørgsmål til den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Karl Olsen, som har givet pjecen et forord. Det første vedrører omtalen af sommeren 1948, da arbejdere og arbejdsgivere blev enige om at se bort fra den reduktion på en portion, som pristallet hjemlede ret til. Her hedder det i pjecen — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at bringe citater nu og senere —:

„Den konservative folketingsmand, senere indenrigsminister Aksel Møller stillede i finansudvalget forslag om en ordning, hvorefter tjenestemændene kunne opretholde uforandret lønudbetaling for oktober måned 1949, således at rigsdagen, når den blev indkaldt, kunne tage stilling til, om der kunne gives tjenestemændene et ekstratillæg på en portion.“

Altså, medens H. C. Hansen sov, tog den vægne Aksel Møller initiativet. Og hvad er